

частитѣ, насочени срещу Остра Чука, тръгватъ въ атака, заповѣда и на своитѣ роти да атакуютъ. Последнитѣ смѣло настѣпиха и стигнаха до подножията на атакуванитѣ върхове. Тукъ, на около 300 крачки отъ противника, тѣ се спрѣха, за да се устроятъ, но сѣрбитѣ се държеха здраво на своитѣ позиции. Тѣ скоро усилиха своя лѣвъ флангъ, и оттукъ убийствено стреляха срещу дѣсния флангъ на 2-а търновска дружина. Това принуди началника на предната охрана, майоръ Стояновъ, да заповѣда на 4-а дунавска дружина да излѣзе въ пѣрва линия—вдѣсно отъ търновци. Сега вече силенъ огънь откриха и дветѣ български дружини. Сѣрбитѣ получиха цѣлъ батальонъ подкрепление (1/11-и) и до крайностъ усилиха своя огънь, отъ който търновци понесоха доста голѣми загуби въ убити и ранени. Тукъ падна раненъ и командирѣтъ на 8-а рота, поручикъ Денчевъ. Положението на Дружината стана доста тежко... Въ това време, обаче, сполучливиятъ огънь отъ батареята на капитанъ Бояровъ (заела по-близка позиция) подбодри атакующитѣ, и тѣ съ грѣмко „ура“ се хвърлиха напредъ, и завладѣха сѣрбската позиция, отбранявана отъ два батальона (3/10-и и 1/11-и).

2-а търновска дружина, ведно съ 4-а дунавска, ношува на завладѣнитѣ Драгомански висоти.

Докато се развиваха описанитѣ събития къмъ с. Драгоманъ, Българското лѣво крило, начело съ 1-а и 2-а търновски дружини атакува висотата Остра Чука.

3-а търновска (2/18-а) дружина, която се бѣ развърнала влѣво отъ 1-а търновска дружина, настѣпи едновременно съ последната срещу южнитѣ склонове на в. Остра Чука (Скица № 3). Въ пѣрва линия дружината имаше 9-а и 10-а роти, а въ втора — 11-а и 12-а. Задъ 1-а и 3-а търновски дружини настѣпваха 1-а дунавска и 4-а търновска.

По заповѣдъ на князъ Александра, който бѣ излѣзълъ напредъ, съ предната охрана, настѣплението срещу Остра Чука бѣ подхванато съ развѣти знамена... Частитѣ отиваха къмъ неприятелската позиция стройно и неустрашимо. Срещу тѣхъ сѣрбитѣ насочиха артилерийски залповъ пехотенъ огънь, но, въпрѣки това, настѣплението непрекъснато продължаваше... Сѣрбскиятъ огънь не можа да спре търновскитѣ дружини, нито пъкъ да поколебае тѣхната решителностъ. Чакъ на 800 крачки отъ неприятелската позиция дветѣ Търновски дружини (1-а и 3-а) залегнаха за кратко време, за да поведатъ огневъ бой съ противника. Тѣ много скоро подновиха настѣплението си, докато най-сетне стигнаха въ подножието на висотата. Въ този моментъ батареята на капитанъ Бояровъ (отъ предната охрана) начена да обстрелва окопитѣ на Остра Чука и добре подкрепи атакующитѣ дружини. Последнитѣ се вдигнаха напредъ, закатериха се по стрѣмнитѣ каменисти склонове на висотата, и здраво притиснаха отъ югъ и изтокъ намиращия се тукъ противникъ. Пѣплейки нагоре, къмъ върха, тѣ следъ кратко време стигнаха до горната частъ на атакваната висота... Въ този моментъ нѣкои войници се развикаха: „Сѣрбитѣ бѣгатъ!“. Тѣзи викове каточели бѣха сигналъ за последния ударъ, защото следъ това всички се втурнаха на щикъ... По бойното поле се понесе едно страшно, грѣмовито „ура“, което бѣ подето отъ цѣлия боенъ редъ на бъл-